

дърва и дрехи за сѣмейството си. Търсѣше друга работа, но такава не се намираше.

Цѣлъ мѣсецъ вече какъ гладувать въ кѣщи. А студътъ ги измѣчваше. Петърчо често плачеше отъ гладъ и отъ студъ. Малкото му сестриче се разболѣ. Майка му тѣжеше и охкаше. Баща му все мислѣше и мълчеше...

И ето, че тази нощъ трѣбва да дойде Нова година. Тя ще ги завари гладни, болни и тѣжни. Тѣ ще плачатъ отъ студъ. Тѣ ще мислятъ за хлѣбъ. И нѣма да могатъ да видятъ тѣ Новата година.

Тѣ никога не сж я виждали. Тѣ сж чували само отъ хората, че имало Нова година...

Петърчо ходи на училище. Той и въ книжкитѣ е челъ за Новата година. Но той самъ не я е виждалъ никога.

И тази вечеръ Петърчо знаеше, че ще дойде Нова година. Той лежеше до сестричето си и мислѣше. Той мислѣше, колко сладко би ялъ, ако имаше ей сега малко сухъ хлѣбецъ. Майка му стоеше до главата му. Баща му бѣше излѣзалъ нѣкъждѣ...

Петърчо заговори:

— Мамо, до кога ще гладуваме ние?

— Не зная, мило дѣте.

— Кога ще почне да работи татко? Кога ще почне да печели пакъ пари?

— Не зная... Когато си намѣри работа.

Петърчо мълкна. Слѣдъ малко пакъ започна:

— Мамо, тази вечеръ ще ли дойде Нова година?

Майка му мълчеше. Но той почна пакъ да я пита:

— Ти виждала ли си, мамо, Новата година?